

ζεν άργά μέσ τὸ μυαλὸ τὸ τ' εἶναι πρέπο γιά νά εἶπη.

Δίνει τὸ χέρι — τὸ χεράκι — καλόσυνα καὶ μαλακά, μὰ καὶ πιδ γλήγορα τὸ τραβάει, κοκκινίζοντας ἴσαμε τ' αὐτιά, ἃ λάχνη καὶ ξεχαστῆ στοὺ χερσοφίξιμο.

Οἱ κοῦκλες κοίτουνται μέσ τὸ ντουλάπι ἀλησμονημένες, καὶ δὲν παραπονοιοῦνται. Κλεισμένα εἶναι τὰ μάτια τους. Τώρα ψάχουμε γιά Γαμπρό.

Κι' ἄμα Τόνε βροῦμε δὲ θὰν Τοῦ εἰποῦμε, βέβαια, πῶς, σὰ βρῆ τὸν κομμὸ μισανοιχτό, μέσ τὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ βουτάει ἀκόμα τὸ κουτάλι τῆς σούπας, — καὶ πῶς, — μέσ τὸ κορμάκι τῆς Γυναίκας, τὸ ἐρωτόπαθο καὶ λαγαρόν, ὅπου τραντάζει τὸ κρεβάτι, — ἡ Παιδούλα ἀκόμα, ἡ Παιδούλα ὀλότελα, δὲν εἶναι πεθαμένη.

Φῶς ἐκ τῶν ἔνδον.

'Εσεῖς—ὅπου λέμε τόσα πράματα — καθιστοὶ κι' ἀραδαριά, οἱ Φίλοι κ' οἱ Ὀχτροὶ — ὅπου λέμε τόσα πράματα—νὰν τὸ ἤξέρατε τὸ τί σφαλνῶ Ἐγώ, μέσ στὰ δικά μου βύθη· τὸ Καλὸ καὶ τὸ Κακό.

'Εσεῖς οἱ Φίλοι—νὰν τὸ ἤξέρατε, κι' ἀκόμα πλιὸ θὰ μ' ἀγαπούσατε.

Κ' Ἐσεῖς—οἱ Ὀχτροὶ—κι' ἀκόμα πλιὸ θὰ μ' ὀχτρευόσατε.

Τόσο Καλὸ—ποῦ κ' Ἐσεῖς, οἱ Ὀχτροὶ, μπόρει νὰ μ' ἀγαπήστε, τόσο Κακό — ποῦ κ' Ἐσεῖς, οἱ Φίλοι, μπόρει νὰ μ' ὀχτρευόσατε.

'Αληθινά, μπόρει καὶ νὰ μ' ὀχτρευόσατε.

Ὁ ἥλιος, πέφτοντας.

Βρέχει ὄξω σιγαλινά—καὶ τὰ τζάμια εἶναι γιομάτα δάκρυα.

Μισοσκοτεινιά χυμένη μέσ στὴν κάμαρη, σὰν κακὸ πουλί. Ὁ Οὐρανὸς — τυφλὸς μαντύας ἀνέλπιδος.

Δὲ μιλάνε. Ὁλοῦθε ἡ Σιωπή.

Τὰ σπίτια, μέσ στὴ θαμπάδα, μὲ τὰ γυαλιότερα κι' ὀλόλαμπα κεραμίδια, δείχνουνται—ἰππότες τρανοὶ κατάφραχτοι, μὲ τὰ ὀλόρθα κράνη.

'Αλλά, πάλε, εἶναι σὰν τυλιμμένα μὲ τάσημένα λέπια.

Τὰ σπαθιά — μέσ στὴν ὀπλοθήκη τοῦ Πατέρα μου, κοιμᾶνται ὕπνο χλωμό. (Μὲ μιά γλήγορη Ἄστραπή, ἀντιφεγγισμένη κ' ἐρχόμενη ἀπὸ μακριά, κάπου καὶ ποῦ, ντύνουνται οἱ κόφες τους: σὰ νὰ περνᾶν φιλοδοξίες μέσ στοὺ βαθύ τους ὕπνο.)

Μοναχός, καὶ δὲ μιλάω.

Τὸ κεφάλι στοὺ χέρι ἀπακκουμπάω.

'Ἡ βροχὴ περνάει σκυφτά, σὰν κυρούλα ποῦ κλαίει.

. . . . .

Καὶ κάπου ἐκεῖ, κατὰ τὴ δύση, τὰ νέφια σκίζονται μονομιᾶς, τραγικά, ἀπῶνα μπουκέτο ρομφαῖες τοῦ μελλοθάνατου Ἡλίου, — ποῦ μαραίνεται ὀλάπαλο, σὰ νεκρὴ βεντάλλια.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΣΥΝΟΔΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

καθηγητὴ στοὺ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀδησσοῦ

Μὲ ἀπολλώνιο ἓνα στίχο μου θάβηλα τὴ φιλία σου, Συνόδη, νὰ ψάλλω.
Τὴν κακία—θυμᾶσαι;—ξεφεύγοντας ποῦ ἀσκημίζει τὸν ὄριο μας τόπο,

Πρὸς τίς χῶρες τοῦ Νότου πλανιόμουνα στὴν ψυχὴ μ' ἓναν τάφο ἀκέραιο..
μὰ στὴν ὄρα τὴν κρίσιμη πρόβαλε ἡ ὀλύμπια μορφή σου μπροστά μου.

Τῆς Φιλίας τὴν Κρήνη Ἐσὺ μοῦ ἀνοιξες, καὶ στὴ φύχτα σου μουῦδωκες κ' ἦπια τὴν οὐράνια στοργή σου, ποῦ δροσίσε τὴ ζωὴ μου, ξανὰ γιά ν' ἀνθίσει.

Καὶ γιά τοῦτο, ἂν ἡ Μοῦσα ἓνα δάφνινο μοῦ φυλά γιά μιὰ μέρα στεφάνι, μὲ συγκίνηση ἱερὴ τὸ τρισέβαστο, θὰ στολίσω μ' ἐκεῖό, μέτωπό σου.

1912

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθεια καὶ τριεθόλοι» δρ. 1 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἄλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιά τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων» λεφ. 50.